

Vår värd på Rhode Island, dansk-amerikanen Keld Olsson, utvadad i bäcköringrika Queens River.

DAGBOK från USA

En dansk och två svenskar for till USA, för att fiska i de berömda vattnen och möta de ryktbara flugfiskeproffsen. Här börjar deras berättelse om resan.

Text: Preben Torp Jacobsen

Foto: Kenneth Boström och Lennart Bergqvist

De fleste lystfiskare vil, når de tænker på Amerika, forestille sig floder og bække stoppet med fisk i kæmpestørrelse og en natur spækket med bjørne og andre vilde dyr. Noget sådant findes givetvis også i dette kæmpestore land, men det var nu ikke det vi tre tænkte på, da vi besluttede os til at foretage en pilgrimsrejse til de floder i Amerika's øststater, hvor fluefiskeriets vugge har stået i den nye verden.

Forud var der gået halvanden års intensive forberedelser med et utal af breve til pennevenner derovre på den anden side af Atlanten. Det var især landsmanden, Poul Jorgensen, der skulle hjælpe os med at få turen arrangeret på bedst mulig måde, så vi fik set så meget som muligt og truffet så mange kendte fiskere i de tre uger, der var afsat til turen.

Nu stod vi så i lufthavnen i København i slutningen af maj: Kenneth

Boström fra Älmhult, stangbygger og en meget dygtig og især alsidig fluefisker, Lennart Bergqvist – "skrothandleren ifrån Arvika" som han kaldes blandt venner, men han blev hurtigt udnævnt til 'Chairman of The Stomachbuilders Association' – fluebindervirtuosen, der havde bundet de flere hundrede fluer vi tilsammen havde med os. Trods sine kun få år på bagen som fluefisker er han allerede fanatiker: Det var os umuligt at

få ham til at binde nymfer, langt mindre vådfluer – så berømte floder, som vi skulle fiske i, skulle ikke tils mudses med noget så profant som nymfer – skulle han fange fisk skulle det sandelig være på rene tørfluer bundet eksakt efter de traditionelle, amerikanske opskrifter og af materialer, der var førsteklasesse.

Ak ja, i et sådant selskab falder en gammel dyrlæge straks igennem.

Selve rejsen derover skal kun omtales i få ord – 8 timer i et Jumbojet med konstant susen fra luftkonditioneringssystemet, 2 timer i tropisk hede i Kennedy Airport inden vi slap gennem indvandringskontrol og told – og så en tidsforskel på 4 timer. Vi var på forhånd blevet advaret, men hvorfor vente med at rejse til om mandagen, når vi alle tre havde ferie fra fredag eftermiddag! Altså startede vi lørdag middag og samme dag kl. 12 midnat (lokal tid) holdt vi i vores bil foran dansk-amerikaneren Keld Olsson's hus i Rhode Island, dødtrætte og øre i hovedet, for vores kroppe regnede stadig med dansk normaltid, og den viste at klokken var 4 om morgenen den næste dag.

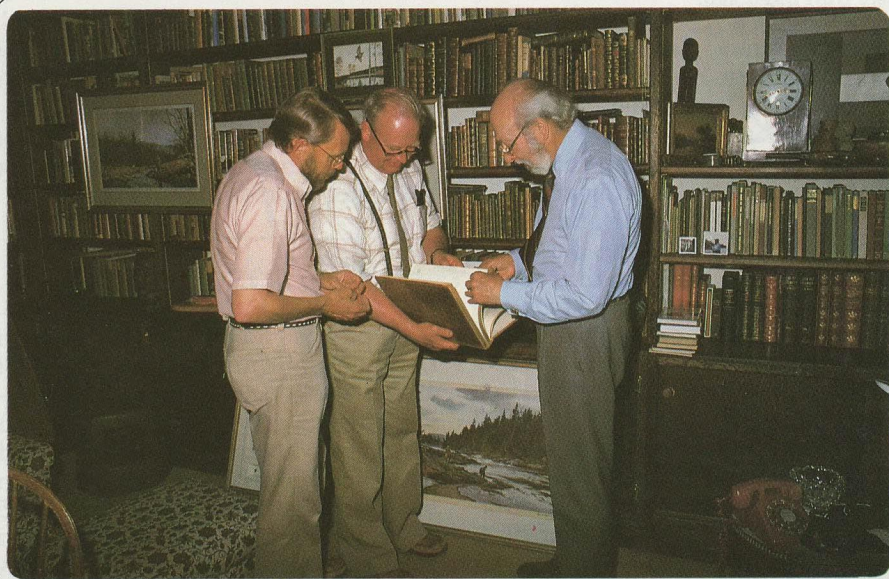
Vores lejede bil, som skulle bringe os de mange tusind kilometer omkring i de kommende tre uger, var nu et helt kapitel for sig.

En Chrysler Cordoba – et rigtigt dol-largrin – næsten fabriksny, kæmpes-tor med automatgear, aircondition, fartregulator og hvad ved jeg, det eneste der ikke var var ordentlig bagageplads. Vi måtte have hele den ene halvdel af bagsædet pakket med kufferter til loftet, så jeg som bagsæde-passager følte mig som Lindberg i 'Spirit of St. Louis'. Jeg havde endda i ugerne forud drømt om at ligge henslængt på bagsædet som en anden oliesheik, medens mine to professionelle køre sørgede for den videre færd gennem Staterne!

Fiske i dröma

Efter en god nats søvn, der kun blev afbrudt af rumsteren oppe på taget af en vaskebjørn, fik vi en herlig week-end med fiskeri i Keld's drømmeå, Queens River. Tænk Dem en total uberørt natur omgivende et lille vandløb af størrelse som en mindre dansk å, men med bunden

Kenneth Boström ser på historiska flugspön på Theodore Gordon Fly Fishers Club i New York – där fick vi tips om åtråvärda dyrgripar...

Poul Jorgensen, Preben Torp Jacobsen och Rodolphe Coigney, i den senares bibliotek – där finns 4 000 flugfiskeböcker!

dækket af det skønneste, røde akvariegrus isprængt de første, friske grønne grødevækster. Overalt hang træer og buske ud over vandet som med langsomt fart snoede sig afsted, og hvor vi i waders kunne bevæge os næsten overalt.

Sammen med to af hans venner fik vi set, hvordan virtuoser med en lille fluestang kunne affiske hver eneste standplads for åens brook trout – kildeørreder. Vi andre tog det nogen tid at tilpasse os de vanskelige forhold, og det var ikke få gange vi måtte hente vores fluer i vegetationen. Vi fangede hver et par stykker, der selvfølgelig kom tilbage i deres rette element med formaningen om at vokse sig større og kønnere. Efter en let frokost i det grønne besluttede Lennart og jeg os til at slå følgeskab; vi egner os ikke til fiskeri, hvor der

stilles alt for store krav til nerver af stål. Når vi i det afsluttende fremkast skal placere fluen, går det som regel i fisk! Vi gik nedstrøms og fiskede så op ad åen, idet vi skiftedes til at affiske de mest lovende steder, og nu voldte det os ingen besvær at få tørfluen placeret selv de vanskeligste steder! Efter en times fiskeri kom Lennart med det forløsende spørgsmål, som under vores videre rejse skulle blive noget stadig tilbagevendende: 'Preben – skal vi icke fiske på det danske sættet?'. Og den danske fiskemetode består ganske enkelt i at forlade det våde element, sætte sig ind på bredden og så nyde naturen og stilheden...

Næste morgen kørte vi tilbage til New York, hvor vi besøgte min penneven, fransk-amerikaneren Ro-

forts å nästa sida

dolphe Coigney, der nok ejer en af verdens største bogsamlinger: 4000 bind om fluefiskeri og heraf alene 350 eksemplarer af Izaak Walton's "The Compleat Angler". Som en sand bogsamler glæder det Rudy at kunne vise sine skatte frem til andre, der forstår at værdsætte deres skønhed, og vi fik da også lejlighed til at se alle de bøger vi ønskede. Han havde alle de skønne, gamle bøger med hånd-kolorerede plancher og også de flesta af bøgerne med indføjede fluer og fluebindingsmaterialer – således nød jeg især at få lejlighed til at blade i Aldam: 'A quaint treatise on Flees, and the Art a Artyfichall Flee Making', hvori findes to majfluer bundet af James Ogden – een af de første, der bandt virkelige tørfluer!

Det var virkelig en eftermiddag for 'feinsmeckere' for han havde også fluestænger bygget af blandt andet den berømte Jim Payne og den lige så berømte Garrison (212). Hos Rudy slog vi også følge med vores fremtidige guide under den videre rejse, dansk-amerikaneren Poul Jorgensen, der er kendt for sine fine laksefluer og sine bøger om fluebinding.

Han lodsede os til Williams Club i 39' gade, hvor vi overnattede, og næste dag blev vi modtaget i den berømte Theodore Gordon Fly Fishers Club, der har mødelokaler på samme hotel. Hver tirsdag middag har man fælles frokost og hertil var vi indbudt og bedt om at fortælle lidt om vores hjemlige fiskeri og vise lysbilleder. Det gik over al forventning. Samtidig fik vi lejlighed til at træffe flere kendte persone, således hilste vi på Alfred W. Miller – 'Sparse Grey Hackle' – forfatter til den dejlige 'Fishless Days, Angling Nights'. På en opslagstavle i klubben stod to Howell-fluestænger averteret til salg og gennem sekretæren kom Lennart i forbindelse med sælgeren, der til alt held var til stede, og det blev aftalt, at de skulle sendes op til Elsie Darbee i Roscoe, hvor vi så senere kunne tage dem i øjesyn med henblik på eventuelt køb. Folk fra Arvika er det mit indtryk alle til hobe er splittercane-tossede!

Garrison's elev, Hoagy Carmichael var også til stede, og Poul fik arrangeret, at vi efter frokosten fulgtes med ham hjem til hans hus i Kartonah.

Tænk Dem tre biler i følge efter hinanden fra Manhattan, tværs gennem New York, hvor forkøreren overhovedet ikke spilder en tanke på om vi kan følge med og nå over lyskurvene. Det gik, selv om vi nogle

gange måtte køre over for gult. Og gaderne er i New York det sted, hvor man rigtigt kan se, at byen er ludfattig: vejbelægningen er ikke blevet holdt de sidste mange år, så den er fyldt med store huller.

Garrison-film

Oppe hos Hoagy Carmichael fik vi rigtig talt splitcanestænger. Vi fik set alt det værktøj som Hoagy havde arvet efter Garrison, og som han nu bruger til at bygge stænger med nøjagtig som Garrison gjorde. Han traf Garrison i 1969, da denne var 75 år gammel, og indtil Garrisons død i 1975 havde de et meget nært samarbejde. Som tidligere filmand i Hollywood var Hoagy ikke sen til at indse det fornuftige i at få den gamle mester foreviget under arbejdet på filmstrimlen, og han optog en ganske udmærket film, som vi fik lov til at låne og siden fik lejlighed til at se og vise oppe hos Orvis i Vermont. De arbejdede også sammen om en bog om bygning af splitcanestænger, og de var næsten færdige med manuskriptet, da Garrison døde i februar 1975. Bogen udkom i 1977 og bærer titlen 'A Master's Guide to Building A Bamboo Fly Rod'.

Ud på aftenen tog vi afsked og kørte så videre til Roscoe i Catskill Mountains. Her inlogerede vi os på byens motel, og havde den betryggelse, dels at værten var Poul's gode ven, dels at han var byens sherif. Trods det sene tidspunkt hjemsøgte vi Art Lee og hans skønne kone, Kris. Han er en meget dygtig 'outdoorwriter' med fluefiskeri som sit speciale og hun er fotograf, så de udgør et virkelig effektivt team. Det som slog os overalt hvor vi færdedes var, at det var professionelle folk allesammen, og at de var delt op i klanner (som kun havde meget lidt kontakt indbyrdes – ja, man havde nærmest indtryk af at de bekæmpede hinanden, muligvis af brødnid). Derover kender man slet ikke til at amatører skriver om fiskeri – de går helt op i deres erhverv, fisker næsten hver eneste dag og er som følge heraf også utrolig dygtige, men det tager absolut charmen fra fiskeriet, når det fra at være en hobby bliver en levevej.

(Dagboken fortsätter i kommande nummer, med bl.a. fiske i ryktbara Battenkill och Le Tort, och en flugbindarlektion av Vincent Marinaro).